Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 19 жовтня 2010 року № 40 (360)

ПОКРОВА–2010.
ПАМ'ЯТАЙМО ГЕРОЇВ

Київська міська організація КУН разом зі столичними осередками УНП, УНА-УНСО та Української партії вшанували пам'ять українських козаків та повстанців, які віддали життя за волю України.

Цьогорічна Покрова у Києві видалась сонячною та теплою. Промені сонця вигравали як на модерних київських багатоповерхівках, так і на золотавих куполах старовинних церков і соборів. Неначе сам Бог посприяв, додавши тим самим снаги націоналістичній спільноті, спонукаючи до гідного вшанування пам'яти українських героїв.

День козацтва та УПА вирішено було відзначити традиційною повстанською ватрою. Оскільки ось вже декілька років поспіль на Покрову влада принципово не дозволяє проводити акції на Майдані Незалежности, місцем запалення ватри став Софійський Майдан. Отже, присутні стали свідками патріотичної інсталяції у вигляді ватри на свіжому повітрі. Слово мали народні депутати Іван Заєць та Олесь Шевченко. Голова столичного осередку УНП Володимир Шовкошитний після промови зачитав свої вірші з нової збірки. Від УНА-УНСО висловитись мала нагоду відома журналістка Наталка Чангулі.

Голова Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк у своїй промові зокрема відзначив: "Ми вимагаємо визнати УПА воюючою стороною у Другій світовій війні. Вояки УПА мають отримати належні пільги, а головне – пошану від держави. Кажу від держави, бо від суспільства вони вже давно це мають. Запалена ватра символізує український дух, який вів до бою з окупантами повстанців. Цей дух нікуди не зник. Він присутній і сьогодні. Хай чинна неукраїнська влада це знає".

Акція була завершена під співи хору "Гомін", який виконував козацьких та повстанських пісень.

Слава Україні! Героям слава!

Прес-служба КМО КУН

Шановні читачі!

Читайте в цьому номері "Нації і держави" матеріали про українських патріотів, кандидатів від Конгресу Українських Націоналістів на виборах до місцевих органів влади 31 жовтня.

Голосуйте за українських націоналістів!

Слава Україні! Героям слава!

ХОЛУЙСТВО

СКРИПАЛІ НА ЗАМОВЛЕННЯ,
або ВЕРХОВНОРАДІВСЬКІ КВІСЛІНГИ

"Росія – одна з найжорстокіших імперій світу".
Джон Лівінгтон

"Найдосконаліша форма рабства, коли раб навіть не підозрює, що він раб".
О.М.Лалак

"Пока не будет инвестиций в миллиарды долларов в развитие украинского языка, – не будет украинского языка", – заявив віце-прем'єр Б.Колесников на 7-му щорічному самміті "Ялтинська європейська стратегія".
Замість епіграфа.

Олег ЧОРНОГУЗ

Отже, що ж насправді виходить? Із слів одного з найвищих посадовців держави, відповідно до Європейської Хартії про мови, сьогодні в Україні слід захищати саме українську мову, а не російську. Звідси, вся ота політична тарабарщина упродовж 19-ти років незалежности про "дику українізацію" – не що інше, як фікція, блеф, звичайнісінька шоу імені Шустера-Кисельова – дядьків "отечества чужого".

І там же, в Ялті, той же Б.Колесников після вище наведених слів про безперспективне інвестування української мови заявляє, що у зв'язку з цим (і, вочевидь, не тільки!) Віктор Янукович до кінця свого перебування в кріслі президента України зробить російську мову другою державною. А я від себе додам: і цим самим не об'єднає, а остаточно розірве Україну на два ворогуючих табори, а народ прокляне всю наволоч з Верховної Ради і навіки затавриє їхні імена у своїй пам'яті та в народних піснях, якщо навіть такі шавки, як табачники, перепишуть учергове історію під дудку Кремля. При цьому забув віце-прем'єр сказати, що В.Янукович це зробить руками агентурних покидьків Москви, які ще й досі не прибрані з нашої української дороги. Тільки завдяки їм і їхнім нечистим рукам він утвердить другою державною мовою – російську. І ще раз від себе додам (цього разу конкретніше, оминувши абстрактних покидьків): утвердить, завдячуючи продажності батуринських носів, а ще точніше – продажним литвинівцям, які поміж комуністів і регіоналів відіграють у цьому випадку найганебнішу роль в українській історії, у самій долі України, яка може стати уже не їхньою рідною. Бо самим регіоналам – вірнопідданим Москви і московським холуям – комуністам такий закон у Верховній Раді провести не під силу. Але ж для цього в Україні існують безпринципні істоти без совісті та честі, які за "шмат гнилої ковбаси" і рідну матір продадуть. Саме таку ганебну роль завтра можуть відіграти (і, очевидно, відіграють) скрипалі на замовлення – литвинівці зі своїм "вождем" з претензійним комплексом українського наполеончика. Ці "шлунки" заради свого "вождя" і свого власного благополуччя (нехай і тимчасового) здадуть і мову, і, далебі, Україну.

Шкода, що прем'єр-міністр Б.Колесников при своїй заяві на весь світ не додав і не пояснив гостям Ялти, що таку жалюгідність українська мова набула внаслідок чотиристолітнього колонізаторського статусу України, нечуваної асиміляції з боку "братнього" народу і впродовж півтора десятка років незалежности знущання і травлення українця в своїй державі, як ізгоя.

Закінчення на 8-й стор.

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Микола ЯНЧУК: "ДЛЯ МЕНЕ НЕ ІСНУЄ ПОЛІТИКИ БЕЗ МОРАЛІ, СОВІСТІ Й ПАТРІОТИЗМУ"

Микола Андрійович ЯНЧУК – кандидат у депутати до Хмельницької обласної ради по Красилівському виборчому округу №19.

Хоча політику називають мистецтвом компромісів, українське суспільство вже втомилось від цинічних "компромісів" із совістю тих своїх посланців до різних ешелонів влади, які, здобувши нові можливості, торгують даними народу обіцянками: поліпшувати його життя, зміцнювати національні пріоритети – від економіки, соціальної сфери до захисту і реального утвердження української мови, духовности, культури. Ще вчора такий кандидат у "слуги народу" клятвенно бив себе у груди, обіцяючи вірне служіння нації і державі, а сьогодні, дивись, притоговує землею, "теплим" місцем у сесійній залі, а національні інтереси чомусь звузились до формату родинно-сімейного благополуччя. На "тушок", "кнопкодавів", "бігунів" буде політичний попит доти, поки народ нарешті не усвідомить: обираєш депутата – обираєш своє майбутнє. І лише лінивий любить фразу: які ми – така і наша влада. Неправда: у нас зажди є вибір, у нас завжди є голос. Цінуймо свій вибір, свій голос.

Бо ж від нас залежить, в якій країні житимемо: у колоніальній чи вільній. Чи залишимося титульною нацією на рідній землі? Чи перетворимось на упосліджене юрмисько аборигенів, які, за висловом одіозного нинішнього міністра освіти і науки України Дмитра Табачника, "щойно спустились з полонини", тобто те саме, що "злізли з пальми"... Бо запальним нашим прислужникам "п'ятої колони", україноненависникам всіх мастей цього дуже хочеться. Адже юрмиськом керувати легше: помани його бананом, кілограмом гречки, спогадом про "ковбасу" за два рублі, і воно побіжить за доступною дешевизною.

Дякувати Богу, суспільство вже "наїлось" і дешевої виборчої гречки, і сите дармовими обіцянками. І давно – не юрмисько. І вже усвідомило, що під дорогою вишиванкою депутата у його грудях просто може й не бути серця. Не бути любові. Бо любов не продається в комплекті з сорочкою. І такі речі, як патріотизм, совість, мораль, людяність стають нерозмінним капіталом лише тих публічних українців, для яких політика ніколи не була ремеслом, "куском хліба", а покликанням, світоглядом й ідеологією, де першою із заповідей була і залишається Україна. І впродовж політичного свого шляху такі українські політики залишаються совістю нації, її справжніми синами. Бо вони – не прогинаються, бо їм болить доля України. Її страждене минуле, тривожне сучасне і не прогнозоване майбутнє.

Миколу Янчука знаю давно як переконаного і принципового політика-патріота, людину з несхитними принципами дійового націоналіста, чим він пишається. "Мій розум, – стверджує політик, – сприймає світогляд й ідеологію українського націоналіста: "Бог і Україна – понад усе". Лише національна ідея, покладена в основу державотворення, дасть поштовх до національної самосвідомости і гідности, духовної єдности, національного пробудження, інтеграції людей в єдиний національний організм. Без цього годі говорити про вирішення економічних і соціальних проблем".

Янчук-політик переконаний: здоровий націоналізм – це рушій національного розвитку, це перевірена часом ідеологія для становлення незалежної держави. Активну патріотичну позицію Микола Андрійович виявляє в усіх гранях свого життя. Тривалий час був членом Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, депутатом обласної ради. А ще він – висококопрофесійний лікар, хірург вищої категорії, добре знає ціну людського життя і вміє за нього боротися. Це також його кредо: якщо працювати – то по максимуму, бо тільки тоді здобудеш і повагу людей, і зможеш їх переконувати, виховувати і своїми знаннями, і своєю позицією. Адже лікар – це не просто благородна, поважна професія, це гуманітарна місія, яка доступна, на жаль, небагатьом. Тому що в лікареві ми шукаємо не лише зцілювача тілесного, а й вчителя духовного. Бо тіло й дух – це життя. Одного без іншого не буває... І якщо ти лікар за покликанням, то на будь-якій посаді ти насамперед маєш залишатися зцілювачем, практикуючим професіоналом.

Микола Янчук гідно пройшов шлях від сільського фельдшера до Заслуженого лікаря України, провідного лікаря-проктолога України. З 1985 до 2005 року обіймав посаду завідувача проктологічним відділенням обласної лікарні, з 2005 до 2010 року – начальник управління охорони здоров'я облдержадміністрації. По закінченні Вінницького медичного інституту працював в Антонінській районній лікарні хірургом. Після навчання в клінічній ординатурі продовжив трудову діяльність в Хмельницькій обласній лікарні, де організував і впродовж 20 років очолює проктологічне відділення. Він – один з небагатьох успішних представників своєї професії, який, досягши неабияких кар'єрних висот, ні на день не покидав лікарської практики: за звичним графіком, щоранку о сьомій, він був в операційній. Як завжди. Селянський син, вихований у повазі до праці, він зберіг вірність батьківській науці: жити по совісті, працювати по максимуму, любити людей.

За період роботи лікарем-хірургом, завідувачем відділення врятував життя тисячам подолян. Працюючи депутатом обласної ради, очолюючи медичну галузь краю, Микола Янчук активно сприяв поліпшенню організації охорони здоров'я, підвищенню якости медичних послуг. За його дійової участи побудовано стаціонарне відділення для хворих на СНІД, відкрито центри гемодіалізу в Кам'янці-Подільському та Шепетівці. Запроваджено надання кардіохірургічної допомоги в обласній лікарні. Суттєво покращено матеріальну базу в лікувальних закладах, які надають допомогу дітям і матерям, що значно зменшило показники смертности породіль і немовлят. Відкрито 12 пунктів швидкої допомоги в селах, було вжито активних заходів щодо профілактики і лікування хворих на туберкульоз, внаслідок чого суттєво знизились показники смертности на цю хворобу.

Я переконана, що, ставши депутатом обласної ради на наступний термін, Микола Янчук і надалі домагатиметься поліпшення медичного обслуговування жителів області, а його несхитна позиція патріота – то запорука чесного і відданого служіння національній ідеї. Та й Поділля – його рідний край, з яким він ніколи не розлучався.

У ньому поєднується світоглядна принциповість і людська чуйність, вірність професії і невтомність у громадській праці. Його ідеал – вільна, заможна, самодостатня держава Україна. Для цього, впевнений Микола Янчук, потрібно насамперед консолідувати зусилля усього суспільства. І попереду у нас – велика українська толока, щоденна праця, яка допоможе зміцнити нашу свідомість і осмислити нашу велику мету. "Я переконався, – зізнається М.А.Янчук, – національно-визвольна революція українського народу ще не знайшла свого логічного завершення. Влада в державі не перейшла до рук носіїв національної ідеї. Під супровід розмов про необхідність реформ відбувається відверте пограбування країни. Нам і досі дають чітко зрозуміти: Україна не для українців.

Тому, вивчивши минуле, аналізуючи сьогоднішнє, прогнозуючи майбутнє, пройшовши шлях від сільського лікаря до професіонала своєї справи, я усвідомив необхідність стати активним громадянином своєї країни".

Нині ми знову опинились на роздоріжжі: бути чи не бути вільній Україні. З великої мовчазної сили ми маємо стати потужним народом, заговорити вголос, відкрито і рішуче. Маємо прийти на вибори і віддати голос за чесних, працьовитих, з високим почуттям особистої і національної гідности наших співвітчизників. Інакше нашої нації не буде не лише у п'ятій графі сучасного українського паспорта, а й на великій території Європи, в просторі і часі. Обираймо ж гідне українське майбутнє для наших нащадків. Інвестуймо свою любов і мудрість у патріотів. Інвестуймо в Україну.

Тетяна СЛОБОДЯНЮК,
заслужений працівник культури України, журналіст, завідувачка відділу національного відродження Хмельницької обласної газети "Подільські вісті"

ГОТОВИЙ ВИПРАВДАТИ ДОВІРУ ВИБОРЦІВ

Волинська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів довірила мені очолити список кандидатів у депутати до Волинської обласної ради. У зв'язку з цим хочу викласти своє бачення передвиборчої ситуації і основні плани діяльности як свої, так і всієї обласної організації.

Волинська обласна організація робить ставку на омолодження. Наші лави поповнили і поповнюють активна і здібна молодь, і не тільки серед рядових членів, помітно омолоджуються і керівні кадри в структурних підрозділах. Але саме від співпраці молодих із досвідченими партійцями вбачаємо і оцінюємо зміцнення і розвиток організації, здобуття нею авторитету серед громадян.

Головним завданням вважаємо пропаганду ідей українського націоналізму та утвердження й захист духовних вартостей, честі та гідности вільної української людини – господаря на своїй землі й у своїй державі. У планах організації зокрема є залучення патріотично налаштованих громадян до тіснішої співпраці із Конгресом. Охоплення молоді та юнацтва вишкільним таборуванням, проведенням семінарів і тренінгів для керівного складу. А загалом усі дії направляти на виховання і формування не тільки у членів партії, а й у позапартійних українців стійкого патріотичного духу та розуміння своєї великої відповідальности перед Україною.

Якщо волинські виборці довірять Конгресу Українських Націоналістів й оберуть його представників до обласної ради, зобов'язуємося пильно контролювати законне використання бюджетних коштів і доповідати виборцям про нецільове їх використання.

Іван ХОМИЧ,
голова Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

УКРАЇНОНЕНАВИСНИКИ У ВІННИЦІ

Під час передвиборної кампанії до місцевих органів самоврядування представник національної меншини, міський голова міста Вінниці Володимир Ройсман в інтерв'ю кореспонденту газети "Реал" від 6 жовтня 2010 року (число №40) заявив наступне: (мовою оригіналу) "И еще я считаю, что в нашем толерантном городе не место в городском совете националистам и экстремистам".

У зв'язку з вищевикладеним ми, націоналісти Вінниччини і не тільки Вінниччини, офіційно стверджуємо, що не місце отаким гройсманам-українофобам не тільки у владі, а й взагалі на нашій українській землі.

Хто і кому дав право визначати – бути чи не бути представникам титульної нації у владі в своїй рідній державі Україна. Ми пропонуємо таким діячам, як Гройсман, переїхати на свою землю обітованну – до Ізраїлю, і там розпоряджатися.

Від імені та за дорученням Проводу ОО КУН
Віталій ГУСАР,
голова Вінницької ОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09	Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
						Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Галина СОРОКА: "ГРОМАДА ЗАМОВЛЯЄ – ВЛАДА ВИКОНУЄ"

Галина Степанівна Сорока живе у селищі міського типу Козелець, голова районної організації Конгресу Українських Націоналістів. Кандидат на посаду селищної голови Козельця. Разом із іншими членами КУН іде також на вибори по багатомандатному виборчому округу до Козелецької районної ради. Сьогодні жінка ділиться з читачами "Нації і держави" своїми планами та зобов'язаннями.

– Хто ще від КУН іде до органів місцевої влади у вашому районі?

– Дубинський Віталій – кандидат на посаду сільського голови від КУН у селі Білейки. У селі Омелянів Сергій Сащенко – кандидат у депутати сільської ради від КУН. Василь Сорока – мій син і син засновника районної організації Кун Сороки Василя – мого покійного чоловіка – голова селищної організації КУН, теж балотується у депутати селищної ради та по багатомандатному виборчому округу – до районної ради. Дарія Лашнікова з села Пилятин іде в депутати райради від КУН.

– Пані Галино, бодай коротенько розкажіть про себе.

– Народилася на Закарпатті, у Рахові. Виросла у Вінницькій області. З Чернігівщини (місто Омелянів) – Сорока Василь, мій чоловік. Упродовж 30 років смт Козелець для нас – рідна земля. Закінчила образотворчий факультет Одеського художнього училища ім. Грекова. Працювала вчителем, художником-оформлювачем. Мати чотирьох дітей (Катерина, Андрій, Василь, Георгій). Усі дорослі, допомагають продовжити справу батька – ревного прибічника КУН. Він був першим, хто не побоявся назвати себе українським націоналістом у нас в Козельці.

– Як люди ставляться до українських націоналістів у Козелецькому краї?

– Ще 6 років тому при слові "націоналіст" – тікали, боялися брати газету "Нація і держава", щоб ніхто не запідозрив, що вони нас підтримують. Тепер кажуть, що "Нація і держава" – єдина правдива газета у нас в районі. Завжди просять, щоб дали почитати, але чомусь ще мало виписують.

Козелецька районна організація КУН зареєстрована 13 серпня 2004 року. Зараз наша районна організація КУН налічує 67 чоловік. З 1 травня цього року ми відкрили свій офіс, маємо штаб КУН, в центрі Козельця майорить наш прапор.

– Певне, маєте свою передвиборчу програму. Що пропонуєте землякам?

– Розбудувати громадянське суспільство за принципом: громада замовляє – влада виконує. Прагнутиму зробити селищний бюджет Козельця прозорим. Депутатів райради, які не бажають виконувати своїх обов'язків, – відкликати. Навести лад у комунальному господарстві; особливу увагу приділити дорогам; ліквідувати стихійні сміттєзвалища; відновити освітлення вулиць. Докласти всіх зусиль, аби селище Козелець залишалось зеленим, уквітчаним. Створювати сприятливі умови для малого та середнього бізнесу. Забезпечити соціальний захист тим, хто цього потребує, надавати адресну допомогу малозабезпеченим громадянам. Молодим сім'ям надати земельні ділянки під забудову. Всіляко допомагати молодим родинам отримувати вигідні кредити. Побудувати новий дитячий садок. Пропагувати та сприяти здоровому способу життя. Навести лад у Козелецьких медичних закладах.

Сподіваюсь, що у процесі роботи самі козельчани вноситимуть багато пропозицій. Гарантую – жодне конструктивне побажання, спрямоване на покращення добробуту і рівня життя в Козельці, – не залишиться поза увагою.

Якщо жителі Козельця підтримають мене на виборах голови селищної ради, я готова працювати разом із моїми земляками заради наших дітей, онуків, самих себе.

– Нехай Вам щастить!

Розмову вела
Ольга СЕРГІЙЧУК

ПУЗИРІ ВІД "СИЛЬНОЇ УКРАЇНИ"

Іван БАСАВРЮК

Передвиборча гонитва вступає в завершальну стадію. Менше двох тижнів залишається до 31 жовтня – дня, який значною мірою дасть відповідь на запитання: чи насправді Партія регіонів так вже й захопила майже всі владні плацдарми? Можливо, мають рацію ті аналітики, котрі з певним скепсисом ставляться до нібито економічних успіхів нової влади і бравурних репортажів у холуйських масмедіях про переможну ходу "регіонів" країною? Адже в телевізорі можна брехати будь-що – однак "низовий електорат", крім того, що дивиться телебурду і телеотруту, іноді ще й щось купує в магазинах, на ринках – і бачить, що втішатися особливо нічим, ціни, на відміну від зарплатні, ростуть як на дріжджах. Електорат щомісяця отримує рахунки за житло, опалення, світло – і теж не відчуває особливої радості від набухання тарифів у цих рахунках.

Знову щось не те і не так робиться – уряд "професіоналів і прагматиків", замість обіцяного покращення нашого життя, замість вирішення нагальних соціальних і економічних проблем, уже не перший місяць затято товче ріденьку водичку в дірявій ступі, безперспективно спекулюючи на слизьких і небезпечних темах, зокрема на мовній – заяложеній і вичовганій етнічно і духово чужими для українців горе-політиками на кшталт одіозних табачників з колесніченками.

Кажуть, це робиться для того, аби відволікти увагу досі засліпленого люду від невдячної процедури все тугішого затягування поясів. Мовляв, хай голодні помітингують перед телевізорами – дивись, і про ціни забудуть...

Однак навіть трудящих цієї країни, засліплених і затурканих безкінечними чужомовними телевидовиськами, на фоні яких уже й безголосий і комічний шоумен Поплавський у вишиванці і в оточенні напівголених, "на експорт", дівиць виглядає як велииииикий патріот, – навіть цих трудящих можна дурити тільки до певної межі, за якою вони, хоч гопки скачи, а вже не повірять, і, головне – не проголосують.

Отож Партія регіонів, цей величезний, розтягнутий до непристойних розмірів мильний пузир, ризикує безславно здутися – якщо позбавиться електоральної підтримки.

Відтак, доводиться дбати про підстраховку – клонів, мета яких – підстелити соломки "партії влади" – щоб не так боляче було падати. Бо ж небагато надії на сателітів – підстаркувату партію комутантів на чолі з талановитим ілюзіоністом Симоненком чи не менш убогих духом, маргінально-"нормальних" литвинівців. Втративши орієнтацію і орієнтири, вони все мугикають старих пісень, щосили дмуть у порохняву дудку – та хто їм повірить?..

Проте в запасі у владної партії є такий собі "сильний українець" Тігіпко. Виборцям так сподобалася його енергійна, з підскоком, хода на рекламному відеоролику під час президентської виборчої кампанії, що вони, сердеги, подумали: а може й справді цей моторний чоловічок на щось здатен, крім молотити язиком як ціпом?..

Втім, "нове обличчя української політики" (а насправді й не таке нове – згадаймо бодай його безуспішну каденцію в кріслі керівника виборчого штабу Януковича на виборах 2004 року – злі язики тоді подейкували, що від розлюченого Віктора Федоровича він рятувався карколомним піруетом через вікно з третього поверху) якось дуже швидко потухло, розчинившись у структурах влади. Лишилась хіба що голосна назва від "Сильної України" – ні сили, ні України не зосталося (чи й були?). Та й обіцяних віце-прем'єром Тігіпком структурних реформ ми досі не дочекалися – сидить собі в уряді, надимаючи щоки, цей ніби-реформатор, подеколи полохливо озиваючись у пресі, інколи навіть дозволяє собі покритикувати самого Миколу Яновича.

Щоправда, як тепер видається, у світлі виборів 31 жовтня партія Тигіпка отримала завдання, максимально начебто дистанціювавшись від регіоналів, створити видимість якоїсь кумедної напівопозиції (це як напіввагітність – чи не так?), з тим щоб попідбирати голоси тих виборців, насамперед Сходу й Півдня, котрі вже "насолодилися" плодами близької їм влади "донецьких" і хочуть якогось "свіжака". Мовляв, розчарувався якийсь трудівник із Луганська чи Криму в президенті Януковичі і його партії – а тут гульк, як Пилип з конопель, – Тігіпко. Голосуй за мою партію, бо я – "сильний українець", та ще й нібито в опозиції! Однією ногою в опозиції, а другою вступив у владу! Отакої. Хоча... У нас ще й не таке буває... А чого голосувати за нього? Хто він такий? Яка ідеологія у його партії? І чому це вона "сильна"? Чим вона відрізняється від строкатого бізнесового конгломерату під назвою Партія регіонів?..

Ніхто не знає, навіть найняті яйцеголові політтехнологи не можуть придумати нічого путнього.

Насправді Тігіпко мало чим відрізняється від старших товаришів по теперішній владі. І реформатор з нього – приблизно такий, як і з Азарова з Цушком, разом узятих. Цей орієнтований на бізнес національно стерилізований вихованець "ленінського комсомолу" є надто далеким до українських державницьких інтересів. Це несамостійний політик, котрий наразі співає з чужого голосу, грає по партитурі, написаній спеціально для нього...

Втім, особливістю цього політика є те, що він, зачувши запах смаленого, здатен вправно зістрибнути з тонучого корита. Певно, що теперішні покровителі, знаючи таку особливість свого "підшефного", тримають його про всяк випадок оддалік, постійно запускаючи в пресу "дезу" про очікувану відставку Тігіпка.

Скоріш за все, так і станеться. Але – лише тоді, коли він, перманентно використаний разом із його "сильною" партією, стане їм непотрібним.

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

СЛУЖИТИ ГРОМАДІ, А НЕ ВЛАДІ!

Як ми вже повідомляли, незважаючи на скасування виборів до столичних райрад, представники Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів вирішили брати участь у виборах до органів місцевого самоврядування. Тим паче, що багато членів Конгресу проживає у київських передмістях, зокрема у селищі міського типу Чабани та селищі Новосілки Києво-Святошинського району Київської області. Разом ці населені пункти утворюють Чабанівську селищну раду. Столичні націоналісти висунули на посаду голови Чабанівської селищної ради Миколу Коханівського. Кандидатами у депутати Чабанівської селищної ради від КУН стали Олексій Пахучий (округ №1), Костянтин Зацарний (округ №2), Володимир Манько (округ №19), Юлія Смірнова (округ №20) та Олена Новіцька (округ №21).

На посаду голови Чабанівської селищної ради балотується відомий активіст КУН **Микола Коханівський**. "Більше десяти років маю честь проживати в Новосілках. Поселився тут одразу ж, як приїхав на роботу до Києва із Запорізької області", – розповідає Коханівський. Він переконаний, що проблеми місцевої громади від того, що останні роки влада в селищній раді практично залишалася та ж сама: "Одні і ті ж обличчя, що змінюють лише партійну атрибутику та кольори, уміло прилаштовуючись. Спочатку вони були помаранчевими, потім біло-сердечними, тепер усі стали біло-блакитними. А селищні проблеми залишаються невирішеними".

Микола Коханівський щодня стикається із наслідками бездіяльності місцевої влади: обдерті під'їзди, розбиті дороги та тротуари, переповнені смітники. "Люди бідкаються, мовляв, за комунальні послуги платимо справно, а відповідного сервісу не отримуємо. То куди діваються наші кошти? А, скажімо, взяти якість медичного обслуговування у селищних поліклініках. Мені просто шкода людей, яким доводиться відвідувати ці заклади. А це переважно люди похилого віку. Вчасне вивезення сміття, якісне електропостачання – всі ці питання можна вирішити на користь людей у селищній раді", – каже Коханівський. Одним із перших своїх завдань на посаді селищного голови Микола бачить завершення побудови загальноосвітньої школи у Чабанах. "Це просто ганьба, що у такому великому населеному пункті немає своєї школи. Куди дивилась влада усі ці роки?", – обурюється він. Серед пріоритетів свого господарювання він називає розбудову та підтримку в належному стані дитячих та спортивних майданчиків, очищення ставу у селищі Новосілки, впорядкування прилеглої до нього території.

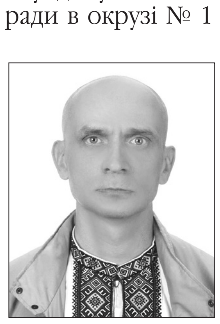
"Хочу відзначити, що подальша забудова як Чабанів, так і Новосілок буде здійснюватись лише після проведення відповідних громадських слухань з цього приводу. Щоб жодної людини внаслідок розбудови не було скривджено! Шановна громадо! У разі мого обрання обіцяю – служитиму саме вам, громаді, а не владі або грошовим мішкам! Я йду не один. Зі мною йде команда однодумців, яка підтримає мене у моїй боротьбі за інтереси громади", – наголошує кандидат на посаду голови Чабанівської селищної ради Микола Коханівський.

В окрузі № 1, який розташовано в Чабанах по вулиці Кірова (парні номери будинків), балотується **Олексій Пахучий**. "Сам я проживаю у Чабанах, тому знаю всі проблеми чабанівців. Асфальтне покриття вулиці Кірова, яка є центральною у нашому населеному пункті, відремонтовано, але забули подбати про упорядкування прилеглої до вулиці території. Відтак, у осінньо-зимовий період гола земля, яка майже сягає приватних будинків, перетворюється у багно, від чого потерпають люди. Пропоную озеленити цю територію, посадити декоративні кущі, дерева, викласти тротуарну плитку. Крім того, буду слідкувати за належним освітленням вулиці Кірова. Піклуватимусь про чабанівську поліклініку. Разом з Миколою Коханівським ініціюватимемо пришвидшення добудови чабанівської середньої школи. Буду боротись за безперешкодне виділення земельних ділянок чабанівцям та видачу державних актів на землю", – підкреслює кандидат у депутати Чабанівської селищної ради в окрузі № 1 Олексій Пахучий.

О.ПАХУЧИЙ

У селищі міського типу Чабани в окрузі № 2 (вул.Кірова, непарні номери будинків) балотується **Костянтин Зацарний**. "Мати у мене – пенсіонер. Не привілейований, а звичайний, яких мільйони по Україні. Отже, чудово знаю, як важко сьогодні доводиться таким, як вона. Що робити? Йти до Кабінету Міністрів з вимогою підвищення пенсій. Це є один із шляхів. Але хіба вони почують?", – з усмішкою запитує Костянтин Зацарний. "Інший шлях – вирішення цієї проблеми на місцевому рівні. Маю на увазі доплати пенсіонерам з місцевих бюджетів. Саме заради цього й іду у Чабанівську селищну раду. Літні люди чекають на владу, яка нарешті побачить їхні біди. Інша мета – не допустити варварської забудови селища Чабани, як це відбувається у Києві. Спилюють дерева, плюндрують парки та сквери. Інтереси мешканців пересічного мешканця ніхто не переймається. Я не проти забудови Чабанів, але лише за умови збереження зелених насаджень", – резюмує кандидат у депутати Чабанівської селищної ради в окрузі № 2 Костянтин Зацарний.

У селищі Новосілки в депутати Чабанівської селищної ради балотується **Володимир Манько**. Він йде по округу № 19 (вул. Садова, буд. №№ 1, 7). "Буду підіймати питання про встановлення у кожному під'їзді кодових дверей з домофонами. Стан асфальтного покриття на вул. Садовій та прилеглих до неї доріжках має постійно підтримуватись на відповідному рівні", – говорить Володимир Манько. "Мене як мешканця Новосілок турбує питання тарифів на комунальні послуги. Люди платять, але чи отримують вони відповідний сервіс? Чи можливо стримувати підвищення тарифів на місцевому рівні? Моя відповідь – так! А для вирішення цього питання необхідно, зокрема, впроваджувати енергозберігаючі технології. Потрібно також поновлювати котельне обладнання та міняти застарілі трубопроводи", – відзначає Володимир Манько. "Крім того, мене обурює той факт, що у приміщенні селищної поліклініки (амбулаторії) на першому поверсі розташована пивниця. Хто давав добро на оренду приміщення? Ми обов'язково це переглянемо та приймемо рішення на користь місцевої громади", – наголошує кандидат у депутати в окрузі № 19 у селищі Новосілки Володимир Манько.

В окрузі № 20 селища Новосілки (вул. Садова, буд. №№ 5, 11) балотується **Юлія Смірнова**. "Усі господарські питання залишу за чоловіками, а сама візьму шефство над школою та дитячим садочком", – посміхаючись, говорить Юлія Смірнова. "Вважаю, що без освіченого та вихованого молодого покоління в Новосілок зокрема та в України загалом майбутнього немає. Мешканцям Новосілок, на відміну від чабанівців, пощастило – у них є школа. Наше завдання – підтримувати школу та людей, які працюють в ній. Буду ініціювати доплату вчителям з місцевого бюджету", – підкреслює Юлія Смірнова. "Селище Новосілки має також пристойний дитячий садочок. Зроблю все, щоб вихователі та діти, які перебувають під їхнім наглядом, відчували себе захищеними та потрібними", – каже Юлія Смірнова, кандидат у депутати Чабанівської селищної ради в окрузі № 20 селища Новосілки.

В окрузі № 21 селища Новосілки (вул. Садова, буд. №№ 5-а, 19) балотується наймолодший представник команди націоналістів **Олена Новіцька**. "За освітою я – майбутній гуманітарій. Отже, переймаюсь питаннями культури. Мені болить, коли бачу, як молоді люди у вільний час смокчуть пиво та палять цигарки. Я вже мовчу про наркотики. Це стосується Новосілок також", – з тривогою говорить Олена Новіцька. "Якщо мене оберуть до селищної ради, буду опікуватись культурою у селищі. Знаю, що Новосілки мають свій будинок культури. Моїм завданням буде його завантаженість. Хочу, щоб до нас приїжджали цікаві творчі колективи, як молодіжного спрямування, так і для людей старшого віку. Ось тоді мешканці Новосілок не будуть їхати у Київ, щоб шукати, де себе зайняти у вільний час, а залишатимуться у Новосілках", – наголошує кандидат у депутати в окрузі № 21 селища Новосілки Олена Новіцька.

Шановні мешканці Чабанів та Новосілок! Підтримайте молоду команду українських націоналістів, яка йде на захист ваших інтересів.

Прес-служба Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів

ЛЮБОВ ГОРОБЕЦЬ І ЇЇ КОМАНДА

Вибори – це прямий політичний інструмент участі народу у формуванні органів влади. На даний час місцеве самоврядування залишається чи не єдиним бастіоном, який може встояти на виборах 31 жовтня перед загрозою остаточної узурпації влади в Україні.

Місцеві вибори стануть лакмусовим папірцем для виборців, адже вони головніші за всеукраїнські, тому що саме місцева влада найближче до людей. Вона відповідає за вирішення нагальних житлово-побутових проблем, за все те, що ви бачите, чуєте і нюхаєте щодня, йдучи на роботу і повертаючись додому. Те, наскільки влада вирішує проблеми громадян на тій території, на яку поширюється її вплив, показує ефективність/неефективність її діяльності. Саме це має стати критерієм оцінки кандидатів у місцеву владу, а не гламурні обіцянки та нездійснені від початку передвиборчі програми.

Наступними критеріями мають бути беззаперечний авторитет людини, її чесність, професійність, високі моральні якості, відповідальність. Так вважає голова Черкаської РО КУН Любов Горобець і її команда однодумців – кандидатів у депутати Черкаської районної ради та на посади голів сільських рад.

Пані **Любов Горобець** балотується кандидатом у депутати Черкаської районної ради та на сільського голову рідного села Тубільці. Вона очолює Черкаську районну організацію Конгресу Українських Націоналістів з 2002 року, з часу її створення. Має значний досвід господарської та адміністративної роботи. Депутат V скликання до Черкаської районної ради. За час своєї депутатської каденції сприяла виготовленню 135-ти актів земельних паїв, отримання працівниками соціальної сфери земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства. Активно допомагала у вирішенні соціальних та інших проблем виборців регіону. Добре знає сільські проблеми загалом, а особливо села Тубільці, де нині проживає.

До районної ради пані Любов веде свою команду однодумців. Серед них:

– **Григоренко Володимир**, 1972 р.н. член КУН, освіта незакінчена вища;

– **Савченко Максим**, 1988 р.н., голова Свидівського сільського осередку КУН, освіта незакінчена вища;

– **П'ятов Володимир**, 1961 р.н., член КУН, освіта вища;

– **Кулик Олександр**, 1988 р.н., член КУН, освіта вища.

Черкаська районна організація КУН підтримує також:

В.ГРИГОРЕНКО

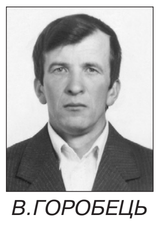
– **Горобець Володимира** та **Савегу Івана** – кандидатами у депутати Тубілецької сільської ради і **П'ятову Євгенію**, кандидатом у депутати Чернявської сільської ради.

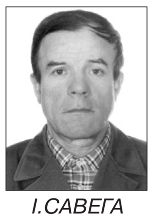
Прес-служба КУН

М.САВЧЕНКО

В.П'ЯТОВ

О.КУЛИК

В.ГОРОБЕЦЬ

І.САВЕГА

Є.П'ЯТОВА

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Іван ВІВАТ: "НЕ ПИТАЙ, ЩО ДЛЯ ТЕБЕ ЗРОБИЛА ДЕРЖАВА, А ДУМАЙ, ЩО ТИ ЗРОБИВ ДЛЯ УКРАЇНИ"

Що більше вірних синів України буде у місцевій владі – то швидше ми побудуємо омріяну українську Україну. Отже, знайомтесь: заступник голови Чортківської районної ради, голова районної організації КУН Іван Віват. Цей чоловік балотується у депутати Чортківської райради та очолює список від Конгресу Українських Націоналістів.

Честь українця, сина політв'язня – понад усе

– З чим ідете у владу, пане Іване?

– Домінантою нашої програми є захист кожного українця. Розвиток національної ідеї, національного менталітету на рівні району. Відродження українських історичних дат. Саме КУН на районному рівні є єдиною організацією, рушійною силою, котра провадить таку роботу.

З 1998 року я очолюю районну організацію КУН. За цей час багато чого довелося подолати. Нині змінюються форми спілкування з виборцями, підвищується комунікація між різними партіями. Якщо раніше модно було лише критикувати інших, то нині ми намагаємося показати свої переваги, довести виборцю, чим ми кращі від опонентів. Конгрес Українських Націоналістів представляє титульну націю – це і є те найважливіше, що ми хочемо донести до наших виборців.

– Гадаю, Вашим виборцям цікаво було б дізнатися про Ваш життєвий шлях.

– Ще за союзу був обраний депутатом сільської ради, та згодом, коли відповідні органи дізналися, що я син бандерівця, більше мене не обирали. Я – син політв'язня.

Народився в селі Малі Чорнокінці Чортківського району на Тернопіллі. Мій тато Віват Осип Петрович народився 9 березня 1914 року, на сто років пізніше від Тараса Шевченка і дуже був ображений на своїх батьків, що назвали його не Тарасом, а Осипом (не Йосипом!). Дякую Богові, що у мене був такий тато. Бандерівець, воював в УПА. Його схопили на Святий вечір, 6 січня 1946 року. Вели 25 кілометрів босого – від села до районного центру. Він був сильним чоловіком: у відповідь на знущання прибив начальника місцевого КДБ. Більше його не били. Прохворів кілька тижнів на тиф. Ніхто його не лікував. Був осуджений на 25 років заслання. Відбув з них 11, бо помер Сталін і батька амністували. Тихенько щовечора він мені розповідав про всі жахіття Норильських таборів, Норильське повстання в'язнів, бійки з блатними, спілкування з видатними ученими. Навіть про те, як там перебувала відома співачка Ніна Русланова ("Валянки, валянки"). Батько теж мав чудовий голос, гарно співав.

Тобто історію українського визвольного руху я пізнав насамперед від свого тата. І тому, коли настав час обирати, де моє місце в житті, я його не шукав: воно вже було визначене. Хоча за мною ходило чимало сексотів, та я навчився розрізняти, хто є хто.

Маю дві освіти: закінчив музичне училище (викладач сольфеджіо) та Львівський національний університет (журналістика). Працював столярем-теслею. Вчителем у музичній школі. Журналістом у Борщівській районній газеті. Був два терміни сільським головою. Нині – заступник голови Чортківської районної ради.

Нагадаю, що у нашій районній раді з 90 депутатів – 11 осіб від КУН, а також в обласній раді – 5 депутатів від КУН. Фактично Чортківська районна організація КУН – найсильніша в області. Ми разом із заступником Іваном Хвойдюком доклали до того чимало зусиль. Готували доповіді до всіх українських знаменних дат.

Чим можемо пишатися? По-перше, 20 жовтня 2002 року відкрили пам'ятник курінному "Сірих вовків", одному з командирів УПА Петру Хамчуку-Бистрому у місті Чортків. По-друге, 1 березня 2009 року в селі Заболотівка Чортківського району уперше в області і втретє в Україні відкрили пам'ятник Роману Шухевичу. Річ у тім, що, за словами очевидців, 1945 року з травня до серпня командарм УПА мав у тім селі командний пункт. Там навіть хата збереглася, де містився той бункер. Ще є у нашому районі село Ягільниця, де 1919 року в трирічному віці півроку проживав Степан Бандера після смерті своєї матері у рідного вуйка, пароха місцевої церкви отця Володимира Антоновича. Там ми відкрили музей та встановимо погруддя Степанові Бандері. Хотіли зробити це швидше, та були певні перешкоди.

Що важливо: члени КУН пройшли вишкіл національної свідомости, на відміну від інших, нашвидкуруч зліплених партій. Краще менше – та краще. Мусимо чимось жертвувати, щоб лишити по собі гарний слід. Бо людина не вічна і вона має жити з честю: бути порядним патріотом, державником. Я так і виховую наше членство. Не ганяюсь за кількістю, хоча маємо близько 300 осіб. Хочемо, щоб було більше молоді.

Підвалини української державности треба творити знизу

– Розкажіть про бюджетну політику в районі.

– Бюджет Чортківської райради складає близько 140 мільйонів гривень, з яких майже 50% іде на освіту, а ще – медицина і культура. Це три основні кити, котрі утримуються за бюджетний кошт. До того ж, пам'ятаймо, що в нашому районі лише 11% – власні доходи, решта – дотації і субвенції. Тому соціальна сфера, на жаль, у районі потребує підвищеної уваги. Проте нещодавно районна рада Чортківа прийняла ухвалу про соціальний захист дітей політв'язнів та дітей, які народилися у засланні. З 1 січня наступного року люди, які народилися у таборах ГУЛАГу, матимуть 50-відсоткові пільги з оплати за газ, світло, телефон. Ми спеціально збирали відомости про таких людей: у районі їх близько 130. Я очолюю комісію Чортківської райради з питань реабілітації. Тож на рівні місцевої ради та адміністрації ми також сприяємо встановленню статусу бійців, вояків УПА, повстанських вдів. Виписуємо посвідчення.

– Які питання Ви назвали б найгострішими в районі?

– Критикувати легше. Працювати треба. Всім. До прикладу візьмемо земельні питання. Нині вже не сільради розпоряджають землею, а районні адміністрації. І то знову щілинка для дерибану. Такі випадки є. Ми також намагаємось тому протистояти, принаймні, розібратися із розбазарюванням землі по селах. Хоча це дуже непросто. У нас вже немає жодного клаптика землі, який би пустував. З настанням легального ринку землі розпочнеться неабияка конкуренція на цих теренах. Та важливо, щоб були резервні землі для соціальної сфери, які б працювали на перспективу: для молодих сімей, для розвитку дітей. Саме їх забрали, на жаль, і ми не зможемо змінити того, оскільки Верховна Рада прийняла відповідний закон. Можемо тільки протестувати. Якомога голосніше.

– На наступний депутатський термін маєте певні напрацювання: що будете робити для району?

– Упродовж наступних п'яти років у Чортківській районній раді КУН планує здійснювати контроль за розумним використанням грошей з бюджету. Для цього наші люди мають бути у кожній профільній комісії, робити депутатські запити тощо.

Набравши достатню кількість депутатів, нарешті створимо власну фракцію у районній раді (доти ми були у блоці).

Оскільки соціальні об'єкти – школи, лікарні – є районною комунальною власністю, то влада має погоджувати навіть кандидатури керівників. З бюджету щороку, наприклад, на медицину витрачається 20 мільйонів гривень. На культуру – 4 мільйони.

Наголошую: Чортківський район має статус постраждалої території від Чорнобильської катастрофи. Тому є і певні пільги. До того райрада намагається віднайти кошти, наприклад, для забезпечення інсулінозалежних громадян.

Можемо похвалитися: минулоріч за бюджетні кошти у Чорткові відремонтовано пологовий будинок.

Збираємося ініціювати у районній раді нового скликання ремонти доріг у районі.

Прагнемо домогтися, щоб місцеві підприємці володіли землею, керували агропромисловими підприємствами, створювали свої фермерські господарства. Тоді підприємництво йтиме у зв'язі з місцевою соціальною сферою. Є такий Ігор Фрич – підприємець, який окультурив чимало об'єктів у рідному селі – церкву, кладовище, село. Так відроджується питоме українське меценатство. Ставка повинна бути на українського господаря, який має коріння у тому чи іншому селі.

Маємо намір контролювати надходження до районного бюджету. Щоб не було липових працівників на підприємствах.

Використання землі за цільовим призначенням – дуже важливо. Створювати робочі місця. Щоб люди залишалися на рідній землі. Робити ставку на малий бізнес.

Місто Чортків є другим в області за масштабом після Тернополя. Чимало бажаючих придбати тут земельні ділянки. Важливо обрати гідну людину мером. Бо ж багато хто рветься на це місто тільки задля власної користи. Тим часом у Чорткові слід розв'язувати низку насущних проблем: якости води, ремонту каналізаційних систем (вони ще австрійські), відбудови доріг, утилізації відходів. Як голова комісії з благоустрою можу сказати: то нині архіважливе питання, яке щораз набуватиме більшої ваги. Тому кілька споріднених за ідеологією демократичних політичних сил у районі висунули на пост голови районної ради єдину кандидатуру – позапартійного Олександра Степаненка. Важливо, що ні в кого не було заздрощів.

Конгрес Українських Націоналістів іде на вибори місцевих рад за підтримки Всеукраїнського братства ОУН-УПА, Спілки політв'язнів і репресованих, Спілки дітей політв'язнів, Союзу українок, Всеукраїнського товариства "Просвіта". Усі ми разом творимо українську ідеологію в районі, тим самим допомагаючи молодому поколінню зростати свідомим того, якого народу ми діти. До речі, ми розповсюдили по школах і бібліотеках календарі українських знаменних дат. Підготували низку доповідей для учнів та студентів про діяльність Романа Шухевича та Степана Бандери. То наш обов'язок.

– Дякуємо за розмову. Успіхів Вам!

Розмову вела
Ольга СЕРГІЙЧУК

ВИШГОРОДСЬКИЙ КУН ВІДЗНАЧИВ ПОКРОВУ

Вишгородська районна організація Конгресу Українських Націоналістів відзначила 68-у річницю створення Української Повстанської Армії, день українського козацтва та Покрову Пресвятої Богородиці.

Святкування річниці УПА розпочалося з ходи до пам'ятника Тарасу Шевченку, де відбулося урочисте віче. У заході взяли участь понад 150 чоловік з КУН, ВО "Свободи", партії "Реформи і Порядок" та Вишгородської районної громадської ради. Учасники заходу тримали гасла з вимогою визнати на офіційному рівні УПА воюючою стороною у Другій світовій війні.

"З часу заснування легендарної Української Повстанської Армії минуло 68 років, за цей час Україна стала незалежною, соборною державою, однак Україна ще не є українською за духом. При владі перебувають ті, для яких українські традиції, культура, історія, мова є чужими",– зазначив під час віче голова Вишгородської районної організації КУН Валерій Сидорчук.

"31 жовтня відбудуться місцеві вибори, і ми маємо з відповідальністю до них поставитися. Це не вибори персон, це вибори шляху розвитку України, або ми зупинимо антиукраїнську владу Януковича, або ми набагато років втратимо державну суверенність", – наголосив Валерій Сидорчук.

Після урочистого віче святкування продовжилося у Межигір'ї біля пам'ятника українським козакам поблизу Дзвонкової криниці.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

"ПОВІЯВ НОВИЙ ВОГОНЬ ІЗ ХОЛОДНОГО ЯРУ"

Анатолій ЧЕРНОВ

Про своє перебування в Нижнім Новгороді, про умови, в яких будувався автомобільний завод, Ю.Горліс написав спогади "Час вибиратись за кордон":

"Наближався визначений термін закінчення будови. Вся площа будови була вкрита горами землі, накиданої екскаваторами, уламками дерева, бочками з-під цементу... Життєві умови гіршали і робітники тікали тисячами. На їх місце прибували голодні, обдерті українці, які, покинувши мачуху-батьківщину, шукали кавалка гіркого хліба на Московщині, оглядаючись весь час, щоб не зустріти якого земляччка – "свата" по тюрмі чи повстанні". З Новгорода Юрко вирвався у Москву, потім була Білорусь, де в кінці 1932 року йому пощасливило перейти кордон з Польщею і опинився в Рівному. Невдовзі він перебрався до Львова.

1934 року вийшла його книга спогадів "Отаман Хмара". У передмові до неї Юрій Горліс-Горський писав: "Маючи за плечима чотири роки підпільної боротьби з московсько-більшовицькою владою на Україні (з них вісім місяців, із наказу своєї організації, – в агентурному апараті ГПУ), два смертних присуди і разом дев'яносто сім із половиною місяців арештів ГПУ та більшовицьких тюрем, я дозволю собі піднести крайчик завіси, якою густо закриті тайни "охранки". У цій книзі автор висвітлив трагічну долю подільського отамана Хмари – Семена Марченка, з котрим сидів у одній тюремній камері Вінницького ГПУ, який зі своїми товаришами проти ночі на 7 листопада 1924 року, напередодні розстрілу, підняв повстання в тюрмі.

1935 року у Львові виходять друком книжки "У ворожому таборі" та перша частина роману "Холодний Яр", друга частина роману побачила світ 1937 року. Роман мав у Галичині величезний успіх, особливо серед молоді. Жорстока правда про козацько-селянське повстання у Центральній Україні наповнювала серця молоді ненавистю до ворога та бажанням заступити полеглих. Імена холодноярців ставали псевдо молодих оунівців. Дослідник життя і творчості Ю.Горліс-Горського – Роман Коваль вважає його творцем тисяч українських героїв, які уславили Батьківщину в 30–40-х роках XX століття.

11 жовтня 1938 року Прикарпатська Русь отримала автономію, а 9 листопада 1938 року в Хусті було засновано військову організацію Карпатська Січ. Все світове українство відгукнулось на створення осередку Української Державності за Карпатами. Не міг стояти осторонь і Ю.Горліс-Горський, який вважав події в Карпатській Україні поштовхом для відбудови Української Державності. Він пішов зі зброєю в руках, разом з товаришами, на "голос Карпатської України". Про перебування Ю.Горського на Закарпатті пише в своїх споминах "Мандри життя" М.Чарториський, згадує про письменника і Улас Самчук у спогадах "Лицар без страху й догани". Ситуація в Закарпатті розвивається несподіваним чином. Угорщина захоплює головні центри: Ужгород, Мукачеве, Берегове. Внаслідок окупації і падіння

державного утворення Карпатська Україна була розчавлена угорськими окупантами. Одна із газет надрукувала повідомлення про загибель Ю.Горліс-Горського. Вже вдруге друзі "ховали" його... Після поразки Карпатської України Юрій перебирається до Румунії, а потім до Югославії. Тут на нього чекав виклик до Канади: українці Саскачевану запрошували знаменитого письменника оселитися в цій країні. Та поголоски про можливу війну Німеччини проти Радянського Союзу змусили його змінити плани: Юрій Горліс-Горський справедливо вбачав у цій майбутній війні шанс для України стати самостійною державою, тому й, зрозуміло, не міг відсиджуватися у комфортних Саскачеванах.

30 листопада 1939 року розпочалася війна СРСР із Фінляндією – більшовицькі війська атакували кордони цієї незалежної держави. Втім, намагання Москви проковтнути свого північного сусіда обернулося, вчергове, величезними втратами і повною поразкою агресора. Українські патріоти використовували війну як можливість долучитися до справи визвольної боротьби з совєтським поневолювачем України. Юрій Горліс-Горський їде до Фінляндії, де формує із радянських військовополонених військові підрозділи для боротьби за звільнення України від більшовиків. Підрозділи були одягнуті у фінські однострої з чорними кашкетами, доповнюючи їх мазепинками, на яких кріпився тризуб.

Своє перебування у Фінляндії Горліс-Горський відобразив у двох статтях "Фінляндія" та "Подорожні зигзаги", в яких оспівав велич фінського народу, котрий весь, як один, став на захист свого національного буття.

На початку 1941 року Юрій очолює український відділ радіостанції в Берліні, паралельно співпрацює з українською газетою "Краківські вісті". Навесні 1942 року він переїздить до Рівного, де працює в газеті Уласа Самчука "Волинь". Згодом переїздить до Києва. За доносами совєцьких агентів його кілька разів заарештовувало гестапо, та кожного разу йому вдавалося звільнитися. У червні 1942 року Ю.Горліс-Горський, нарешті, відвідав Холодний Яр. Він збирає свідчення від учасників боротьби, доповнює другий том книги "Холодний Яр". Письменник відвідав могилу Головного Отамана Холодного Яру, виголосив промову, в якій згадав попередження Симона Петлюри про те, що зовнішній ворог був би не страшний, коли б ми перемогли ворога внутрішнього – незгоду між собою – та коли б мали більше почуття відповідальності перед Україною.

З наступом Червоної армії почався шлях Юрія на Захід. У Львові 26 листопада 1943 року він одружується на Галині Талащук. "Яким я пам'ятаю Юрка? – пізніше згадувала вона. – Насамперед він був "безнадійним" романтиком... Вірний уенерівець... дисциплінований вояк і великий прихильник Петлюри...". Через Австрію письменник з дружиною перебирається до Німеччини й оселяється в таборі для переміщених осіб у Новому Ульмі, де 25 вересня 1946 року у нього народжується донька Леся. В Новому Ульмі він разом з І.Багряним та іншими засновує Українську Революційно-Демократичну партію (УРДП).

В таборі "Ді-Пі", де жив Юрій Горліс-Горський, поповзли чутки, що він запроданець, агент більшовицьких, польських та німецьких спецслужб. "Посипались погрози, – згадувала дружина Юрія, – у вікно нашої кімнати кидалися намотані на камінці присуди смерті..." Юрій Горліс-Горський, якого не брала ворожа куля, загинув у Новому Ульмі, як виглядає, від рук "своїх", ставши жертвою політично-корпоративних пристрастей, які він намагався приборкати. Сталося це 27 вересня 1946 року. "Свої" виконали присуд смерті, який у 1920-х роках двічі ухвалювала червона Москва.

"Коли я впаду... мою кров вип'є рідна земля, щоб виросла з неї трава для коня того, хто стане на моє місце...". Ці слова Юрія Горліса-Горського можемо з повним правом віднести до сотен тисяч відомих і безіменних героїв, які зложили життя на олтар свободи рідної Батьківщини.

м.Полтава

Закінчення. Початок у №39.

Живучи під кривавим ярмом воскреслої російської імперії, ми були певні, що радіо відкрив Попов, але нічого не чули про Марконі та Теслу, хоча весь світ визнає пріоритет саме за ними. Та коли вони мудрували над тим, як щонайдалі передати свій сигнал, український учений Пильчиков дбав про те, щоб прийняти цей сигнал якомога чистіше. Він, власне, створив цілу науку, яку згодом назвали радіокеруванням чи дистанційним керуванням різними процесами. Для оборони це було геніальне відкриття. Водночас, саме він відкрив і "Курську магнітну аномалію"... Як же склалася доля цього харківського самородка?.. Коли він потрапив до лікарні, чиясь рука натисла на курок пістолета. Згодом так само підступно було вбито й видатного українського помолога Симиренка, чиї яблука ми їмо й досі, та композитора Леонтовича. Хто стріляв – і досі не знає ніхто, єдине, що можна сказати: стріляли антиукраїнці. Жоден патріот не міг підняти руку на таких людей.

Не можу не згадати принагідно ще одного видатного вченого, котрий міг прославити нашу Вітчизну. Він зробив відкриття, про яке сьогодні знають усі, хто хоч раз користувався фотоапаратом, – просвітлення оптики. Завдяки йому об'єктиви та спеціальні окуляри почали пропускати до 80–95 відсотків світла. Це була революція в оптиці для мікроскопів та перископів. І Олександр Смакула став згодом чи не найвидатнішим ученим у Масачусетському технологічному університеті. А ще раніше, коли працював у Німеччині, він винайшов і монокристали бромйодиту талію, що їх почали використовувати німці у танках для нічного бачення. Але тоді це була чи не найбільша військова таємниця вермахту. А він же хотів жити і працювати в Україні. 1928 року навіть приїхав до Одеси. Але колишній вояк Української Галицької Армії відчув, що в Україні починаються московські репресії, і встиг знову виїхати за кордон. Тим часом навіть сьогоднішні американські літаки-невидимки з'явилися завдяки відкриттю саме Олександра Смакули.

Любов до оптики привела 1931-го року у фізинститут Гетінгенського університету і Остапа Стасіва. Молодий науковий співробітник працював там з такими ученими, як Борн, Франк, Нордгайм, Гайтлер, Теллер та інші. І тут він по суті започаткував новий напрям у фізиці твердого тіла – вивчення кінетичних параметрів дефектів... Та хто сьогодні в наших школах, навіть вищих, чув хоч щось про професора Стасіва?.. А про видатного геометра сучасності з Харкова – академіка Олексія Погорелова? Це ж він, український вчений, зумів розв'язати задачі, сформульовані найбільшими математиками XIX і XX століть – Коші, Дарбу, Гільбертом, Вейлем, Мінковським, Кон-Фессетом, Бернштейном. А напередодні свого 80-річчя розв'язав і так звану "проблему О.Александрова", сформульовану видатним російським геометром у середині 30-х років. Певно, за це Борис Єльцин і подарував українському вченому... російське громадянство.

Серед видатних українських постатей, які справили значний вплив на світовий науково-технічний прогрес, зокрема Миколи Кибальчича, Юрія

Закінчення. Початок у №39.

ГОРДІМОСЯ НАЦІОНАЛЬНІСТЮ

Я – УКРАЇНЕЦЬ

Кондратюка, Сергія Корольова, все частіше згадують уродженця села Кунка, що в Гайсинському районі Вінниччини, Стефана (Степана) Джевецького. Цей "русский исследователь и изобретатель", як пишеться в БСЗ, котрий помер 1938 року в Парижі, почав свою творчу діяльність в Одесі неперевершеним конструктором підводних човнів. Ще 1879 року пірнули під воду два човни його конструкції – одномісний та чотиримісний. Вони мали на озброєнні мінні апарати та приводились в дію силою м'язів через ножний пристрій. На другому човні було вперше застосовано перископ. 1880 року він сконструював перший підводний човен з електродвигуном. Разом з Олексієм Криловим розробив проект субмарини на 120 тонн, з паровими двигунами та екіпажем з 12 чоловік. Цей проект здобув першу премію на Міжнародному конкурсі в Парижі. Нове століття С.Джевецький зустрів новим човном "Поштовий", котрий мав єдиний двигун для підводного та надводного ходу. Був відомий Степан Карлович і як конструктор надійних повітряних двигунів, тому його обрали заступником голови повітроплавального відділу Російського технічного товариства. Однак 1892 року його запросили до тодішньої технічної столиці Європи – Парижу...

Вже цей побіжний перелік підтверджує, що Україні, українському народові є чим гордитися. Діти України ніколи не були жебраками та ледарями. А найталановитіші з них гідно увійшли у світову науку й культуру – згадаймо хоч би українських модерністів початку минулого століття, перед якими ставав на коліна й Париж!

Звичайно, стара слава нову любить. Недавно, зокрема, виповнилося 25-річчя від часу створення першого персонального комп'ютера. Народився він у США, а винайшов його... українець Штефан (Стів) Возняк. Його батько емігрував із Західної України і працював інженером у компанії "Локхід". Штефан був вундеркіндом, іще змалечку захопився електронікою. Запатентував він власний комп'ютер 1976 року під назвою "Еппл 1". Через сім років президент США присвоїв Штефану Возняку найвищу національну відзнаку за прогресивні наукові досягнення. Про свій винахід автор сказав так: "Це була революція, мирна революція. І я щасливий, що був її часткою..."

Цікаві факти українських пріоритетів узагальнив, зокрема, і журналіст Ігор Голод у "Суботній пошті". Повний перелік відкриттів та винаходів уродженців України не помістився б і на всіх сторінках газети, слушно зауважує він і пропонує згадати ще хоч би деякі...

Першу в Європі "малу електронно-обчислювальну машину" сконструював 1951 року академік Сергій Лебедев із Київського інституту електротехніки. Без неї до комп'ютерів додумалися б значно пізніше.

Найвищу у світі Останкінську телевежу в Москві спорудили за проектом вітряка, розробленого Олександром Шагреєм, який підписувався Юрієм Кондратюком і за чиїми розрахунками США висадили на Місяці астронавтів.

Батареями центрального опалення завдячуємо Василеві Кармазіну, а трамваєм – Федорові Піроцькому.

Міжнародна комісія визнала, з її слів, "здійснення першого в світі телевізійного пересилання за допомогою електронних телевізійних приймачів Борисом Грабовським (сином опального в Росії поета Павла Грабовського) та Іваном Белінським 1928 року". Натомість прозваний "батьком телебачення" Владімір Зворикін виготовив кінескоп 1929-го, а електронно-променеву трубку – 1931-го. І не приховував, що придбав на це патенти.

1908 року Нобелівську премію одержав уродженець Харківщини – співзасновник ембріології, імунології, мікробіології та порівняльної патології Ілля Мечников, чиї предки були Сподаренками. Це він відкрив явище фагоцитозу – здатності кров'яних клітин організму знешкоджувати і знищувати смертоносні бацили Тож без нього не було б ані протиепідемічних вакцин, ані антибіотиків. До слова, цей термін запровадив ще один наш земляк, уродженець Нової Прилуки під Вінницею Зельман Абрахам Ваксман, Нобелівський лавреат 1951 року "за відкриття стрептоміцину – першого антибіотика, ефективного при лікуванні туберкульозу".

Серед емігрантів з України Нобеліантами також були:

1971-го: за обґрунтоване тлумачення економічного зростання, яке привело до глибшого розуміння як економічної та соціальної структур, так і процесу розвитку – уродженець Харкова та громадянин США Саймон (Семен) Кузнець;

1978-го: за фундаментальні винаходи й відкриття в галузі фізики низьких температур, – Петро Капиця (англізоване прізвище: Капіца. – **Л.П.**), син українця з Волині (та й мати його була до заміжжя Стебницькою, а Стебник є лише на Львівщині), нагадує Ігор Голод;

1981-го: за розробку теорії перебігу хімічних реакцій Нобелівську премію одержав Роальд Гофман, уродженець Золочева, також на Львівщині, громадянин США.

Директор Інституту світової економіки і міжнародних відносин академік Юрій Пахомов запевняв, що "за науково-технічними розробками Україна була регіоном №1 в Союзі", бо "ми не мали собі рівних у винахідництві, раціоналізаторстві та дослідництві"...

То невже ми не здатні дати собі раду у власній державі?

Навіть військова слава Російської імперії, що досягла свого апогею в XIX ст., немислима хоч би без двох генералів-українців. Адже давно забутий російськими істориками син козацького сотника із села Прохорівка Полтавської області, котрий народився 21 жовтня 1771 року, Дмитро Неверовский, командуючи 27-ю піхотною дивізією, зірвав блискуче задуманий Наполеоном "бліц-криг" з Росією. Усе у французів складалося якнайкраще – непереможна кіннота Мюрата, змітаючи все на своєму шляху, летіла, щоб вклинитись між двома російськими арміями Барклая-де-Толлі та Багратіона, розгромити їх поодинці і тим самим завершити війну. Однак на шляху до Смоленська, де збирався ночувати, а то й приймати капітуляцію Росії Наполеон, несподівано постала піхотна дивізія, сформована напередодні з новобранців, набраних переважно з України, де навіть поет Іван Котляревський згуртував резервний полк.

Наполеон нервував, адже кінні атаки Мюрата захлиналися одна за одною, і маршал, мабуть, вперше почував себе безпорадним перед імператором. Коли ж сам прибув на поле бою, то був вражений. Російську дивізію було вилаштувано в каре, що нагадувало радше військовий табір, бо й справді її обози та все спорядження було всередині. Звідки француз міг знати, що то була бойова тактика запорожців! Його вражало, як воїни дивізії спокійно та неквапно, лише за командою, дружними залпами буквально змітали атаки кіннотників хвиля за хвилею. Сам генерал, виблискуючи білою сорочкою в розстебнутому мундирі, літав на коні за спинами цих оборонців і щось вигукував. Мюрат і собі махнув рукою, кидаючи в бій нові ескадрони, та там, де вони, страшно рідіючи від пострілів, усе-таки проривалися до каре дивізії, їх зустрічала щільна щетина російських багнетів, прорватися через які було неможливо.

15 годин поспіль штурмували французи дивізію Дмитра Неверовського, поки не настала густа чорна ніч. Сорок шалених французьких атак було відбито. На переможну ночівлю в Смоленську Наполеон не потрапив...

Згодом дивізія Дмитра Неверовського прославилася і в Бородинській битві, і в переможному поході Росії в Європу, де наш земляк і загинув. Але хто сьогодні про нього щось знає?.. Останній раз про військовий подвиг дивізії генерала Неверовського згадав російський поет Микола Тихонов в лютому 1944 року в журналі "Красноармеец". Потрібні були приклади військового героїзму.

З років Другої Світової війни дійшли до нас і легенди про гвардійські "Катюші". Однак про справжнього винахідника такої грізної зброї не заікався ніхто. І вочевидь тому, що це був... українець, котрий народився 7 листопада 1779 року в селі Лютенька тієї ж Полтавської області і теж у козацькій сім'ї. Його батько Дмитро Засядько був головним гармашем Запорозької Січі, тож і Олександр, як і його старший брат Данило, змалечку жили переказами про славні подвиги козаків, зокрема й про те, як 1516 року палаючі козацькі самостріли (тоді ще не знали слова "ракета") забезпечили блискучу перемогу над ординцями Мелік-Гірея під Білгородом. Однак майстри цієї дивовижної зброї загинули, а з ними – й таємниця її виготовлення. Певно, з огляду на цю подію батько відправив обох синів на навчання до Артилерійсько-інженерного кадетського корпусу.

Училися й служили в армії Засядьки блискуче. Особливо виділявся допитливий та кмітливий Олександр. 15 років він робив військову кар'єру під керівництвом Суворова й Кутузова, брав участь у боях в Італії, Туреччині, Прусії, Німеччині, Франції, зазнав поранень і здобув не тільки високе військове звання, а й золоту почесну шпагу "За хоробрість".

В одному з боїв у Європі Олександр Засядько побачив, як вибухали англійські бойові ракети. Згадав батьківські розповіді про козацьких гармашів і вирішив будь-що розгадати таємницю виготовлення цієї зброї й перевершити пихатих англійців. Та вдалось йому віддатися повністю цій справі лише після смерті батька. Він звільнився з армії, продав родинний маєток і спорудив спеціальну лабораторію для конструювання ракет. Після численних випробувань, шукаючи передовсім підходяще паливо для цих самострільних снарядів, розробив навіть (чи не вперше у світі!) теорію ракетної тяги. І таки домігся свого: створив кілька типів ракет, котрі, на відміну від англійських, були абсолютно вибухобезпечні при складанні та запуску, більше того – йому вдалося розробити й установку, яка запускала водночас шість таких ракет, котрі летіли удвічі далі, аніж англійські, котрі долали лише 2700 метрів. Тоді почав працювати над тим, щоб максимально збільшити дальність їхнього польоту і задовго до Жюля Верна заговорив про політ таких ракет аж... на Місяць.

Винахід О.Засядька було "височайше" визнано: його ракети "доведены до такого уровня, что полезность этих ракет, как и необходимость иметь их на вооружении в войсках, стали несомненны". Водночас винахіднику присвоїли звання генерал-майора та призначили його начальником першого в імперії артилерійського навчального закладу, де він і викладав основні дисципліни. Тоді ж він заснував у Петербурзі перший ракетний завод, на якому було виготовлено понад 50 тисяч бойових одиниць.

1827 року, ставши начальником штабу артилерії російської армії, Олександр Засядько сформував і постійну "Ракетну роту №1", що вочевидь є родоначальницею пізніших Ракетних військ Росії та СРСР. А коли 1828-го року розгорілася чергова війна з Туреччиною, і, звільняючи південно-українські землі, російські війська підійшли до Браїлова, то тамтешню фортецю ніяк не вдавалося взяти штурмом. Тож туди й прибув сам Засядько з ракетниками. Від кількох залпів у фортеці спалахнули пожежі, а серед турків почалася небачена паніка. Це й було першою перемогою ракетної зброї в історії Росії...

Назвати всіх українців, котрі залишили помітний слід в історії, науці й культурі не тільки рідного краю, а й багатьох інших народів, просто неможливо. Та навіть найкоротший перелік їхніх імен переконує, що не тільки в чужому городі морква солодша. Ми – живий, дієздатний, з гарною спадковістю, а не штучний, не вигаданий, як про те кричать в Росії, нарешті, аж ніяк не муляжний народ, що від комплексу власної неповноцінності мариться сьогодні багатьом інтелігентам у першому поколінні. І останній перепис населення підтвердив це зайвий раз. Одна справа знати російську мову (і треба її знати!), інша – вважати рідною. І таких яничарів та манкуртів серед нас меншає. Народ виходить із більш як трьохсотрічного національного шоку. І не треба бити його у шию. Не треба виховувати й перевиховувати, бо якщо цього не зуміли зробити більшовики, то новим "вчителям" та пропагандистам чужих життєвих цінностей не вдасться і поготів. У нього свій історичний ритм, свій темп, своя хода, та й квапитись, власне, нікуди.

Усі нинішні можновладці, олігархи та їхня челядь вимруть ще до кінця століття, а народ вічний. І саме він сам визначить своє майбутнє. Тому частіше згадуймо чудові слова напівукраїнця Антона Чехова про те, що всі ми – народ, і все те найкраще, що ми робимо, є справою народною. Тож і робімо все так, щоб народ прийняв нашу роботу за свою, щоб був задоволений нею. А насамперед – не забуваймо, чиї ми діти (тепер це вже не страшно!), і гордімося своїм громадянством, своєю нацією та національністю, як і всі наші сусіди, а надто ж – поляки та росіяни. Частіше нагадуймо собі: я українець, я частинка свого народу, я зроблю усе, що зможу, аби не зганьбити, не знеславити, не обікрасти свій народ; я не бездомна приблуда, не паразит на чужому дереві, а активний і добровільний будівник рідної держави, яку століттями грабували і ще грабують всілякі зайди й пройдисвіти – спинімо це мародерство, візьмімось за руки, як на зорі Незалежності, станьмо справжніми громадянами нашої єдиної і неподільної України!

Леонід **ПАСТУШЕНКО**,
член НСПУ, заслужений журналіст України.
м. Вінниця

холуйство

СКРИПАЛІ НА ЗАМОВЛЕННЯ,

або ВЕРХОВНОРАДІВСЬКІ КВІСЛІНГИ

Не заявив Б.Колесников, що "старший брат" українців "окультурював" понад 300 років і робив його без'язиким за допомогою безкрайніх просторів Сибіру та маузера. Український древній народ, який за мовою, традиціями, звичаями має тисячолітню історію унаслідок свого ментального наїву, довірливости та віри у "вічну дружбу зі старшим братом" – підступним і агресивним завойовником, якими є нині в Україні і вчорашні колонізатори типу цинічного Корнілова, не тільки реально втратив свою мову, культуру, звичаї, а й історичну пам'ять. Він поміж народів Європи зберігся, очевидно, лише завдяки своєму консерватизму і своїй пісенності, яка замінила йому його писемну історію. Саме тому українська мова сьогодні потребує не міфічних інвестицій, а державної підтримки, і це Україні під силу вирішити, як це вирішувалося і в значно бідніших країнах, котрі позбулися свого колонізаторського ярма. У тих країнах, де до влади прийшли патріоти своєї держави, а не колоністи і чергова порція покидьків від нашого народу – типу левченків чи колесніченків, тобто холуїв і продажних агентів чужих держав і чужих інтересів. Нині сюди приписалися, на жаль, і литвинівці. Сподіваюсь, не всі. Можливо, там ще залишилися і люди.

Ще вчора, за Віктора Ющенка, ми, здається, розпочали будівництво української України. А нині... ми дочекалися цієї нечуваної цинічної заяви. Заяви-відвертости. Нарешті нам, українцям, сказали те, про що вони (регіонали і комуністи) думали, йдучи до влади в чужій для них державі. Української мови не буде!!! Законопроект, панове, на стіл перед зрадниками подамо. Просимо випити і виплюнути!

Сьогодні російську мову в Україні фінансують за повною програмою. Фінансують і російські школи, і виші. Загляньте, українці, в український бюджет: для української мови, української книжки, української газети в Україні немає грошей. Натомість є – безкоштовні поради, які нам надають віце-прем'єри: шукайте, українці, для своєї мови інвестицій. Цинізм вищої марки. На цій "марці" уже ніде ставити проби. Ятриться одна суцільна кривава рана на тілі українського народу. Розривається серце від огиди і протесту. Відвертіше, а точніше – цинічніше, не скажеш.

Судячи з цієї заяви Б.Колесникова, сьогодні про українську мову вже не йдеться. Йдеться про остаточне знищення Української держави й української землі, яку циніки називають просто територією і на цій території розкрадають гектарами українську землю, українську маєтність і знімають з порядку денного мову й історію корінного народу та й знищують сам народ, який уже масово переселяється в інші світи. У прямому й переносному розумінні.

І не дай Боже, цей комуністично–регіонально-литвинівський законопроект стане законом, то я певний, що "академічному герою-миротворцю" люди одразу пригадають усе: і вбивство старого таксиста на Обухівській трасі, і щиру пораду Леоніду Даниловичу щодо Гії – "секір башка", і палаци а-ля Розумовський біля Ботанічного саду і в Кончі-Заспі, і про одні окуляри на двох у старенької мами, і сльозу від вишиваного рушника, яким витирав шмарклі, і як із майора зробити за місяць генерал-полковника, якщо він рідний брат, а з помічника ректора, списавши докторську, отримати академіка НАНУ. Та багато чого можна згадати "герою-миротворцю", якщо він доплюсує до своїх "життєдіяльних подвигів" ще й справу Гриневецького, як свого однодумця.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Адже навіть ступі (я вже мовчу про академіків) зрозуміло, що у постколоніальній державі, де понад 350 років заборонялася і нищилася мова, з набуттям російської мови статусу офіційної (читай державної, бо ж передбачається застосування її в усіх сферах!!!) в Україні українська мова щезне автоматично з усіх сфер щоденного вжитку. І під цим підписується горе-академік НАНУ?! Історик?! І вся ця верховнозрадівська вакханалія під його цинічно-блюзнірську усмішку на політичних виставах у шустерів і кисельових?! У безстидному намаганні ще сподобатися людям, ще позагравати з народом? Обирайте "нормальних"?!

Я зупинився на постатях "нормальних", як вони в слушну і вигідну для них хвилину стають ненормальними і продажними. І саме це викликає в народу огиду до цих "нормальних", які продають себе і свою невеличку партію разом із усіма бебехами, навіть не задумуючись над долею держави і на тим шкурницьким, що нахапали. Але те "нахапане" буде відібране негайно, якщо Україна перейде під крило двоглавого: ставши протекторатом Російської Федерації, чи "Южным краем". Ми це уже переживали у своїй історії. Нам не звикати. І до цієї всенародної ганьби приєднуються литвинівці в особі оповідача анекдотів із Одеси (перегляньте телебачення, політичні шоу) нардепа Гриневецького, котрий приєднався (гадаю, не без згоди свого "вождя") до московських холуїв і агентів, якими, безперечно, є головний вождь червоношкірих Симоненко і шовініст імперського розливу, прокремлівський служка Єфремов. Оця тріада збирається завтра знищити державність України. Не усвідомлюючи того, литвинівці стануть батуринськими носами, якщо вони проголосують за цей закон, тобто зрадниками свого народу, які перейшли в коаліцію заради свого тимчасового благополуччя і в ім'я порятунку свого "вождика" з кримінальним минулим. Якщо вірити сьогоднішнім діям генпрокуратури і вчорашнім плівкам майора Мельниченка, то всі вони як українці підуть в політичне небуття, а в народній пам'яті навічно залишаться квіслінгами і "тушками". До того ж, гадаю, поіменно. Адже саме "академік по чиновницькій службі" пан Литвин і іже з ним блюдолизи мали б усвідомити, аби замислилися, що уся ця литвинівська суцільно-продажно-дегенеративна компанія (у випадку прийняття цього законопроекту про мови у Верховній Раді) автоматично набуде також статусу раба, і тоді "мавру" не допоможуть ані тимчасові "інвестиції", якими вони вчора набили кишені, ані рабське вислужництво, ані холуйство, ані плазування перед сильними й тимчасовими світу сього.

Вони ще навіть у перспективі не усвідомлюють, що творять. Друга, російська мова при ще не знищеному до кінця українському народові – це страшний політичний мінімум у державі – громадянська війна з введенням сусідніх "миротворців" подібно до Абхазії чи Південної Осетії і страшний максимум – остаточна окупація України сусідньою державою, яка "захищатиме російську мову", на чиїй території вона "принижена". Ось до чого йдеться. Це й козлу, як сказав би новообраний президент, зрозуміло. Але тільки не батуринським носам і кочубеям. Про комуністів – прислужників Кремля, я мовчу, як і про імпер-шовіністів типу Єфремова, Тихонова, Колесніченка, Корнілова, Євгена Кисельова (Велика політика) і самого благодійника "українського язика" Б.Колесникова. У них таке завдання Кремля, а не українського народу. Бо в цьому випадку питається, скільки ж треба інвестицій самому одномовному Б.Колесникову і його компанії, щоб вивчити українську мову? Я глибоко переконаний, що для цього достатньо всього-на-всього одного єдиного закону, як це робиться в Росії (з якої беруть ці держчинуші приклад): не знаєш державної мови, не можеш зайняти навіть крісла секретаря сільської ради (чи яка там найнижча державна служба в Україні?), і ось тобі всі інвестиції і мільярди. І це Колесников і його братія розуміє. Не може не розуміти, бо в жодній державі світу не впроваджується принцип Вавилонської вежі (як це творить нині ще один українофоб Табачник), де всі народи і народності, які живуть в одній державі, скажімо, у США, де тисячі різно-національних емігрантів, з чого складається американська нація, раптом захотіли б заговорити кожен своєю рідною мовою. Писати свої заяви, протести чи прохання. Що тоді вийшло б? Біблейське стовпотворіння. Вавилонську вежу ніхто ще не збудував. Це засвідчує і Святе письмо. Два українці єврейського походження, без совісті та честі – Табачник і Колесников, не кажучи вже про аморальність, і один "українець" російського походження – О.Єфремов, за підтримки продажних (якщо це трапиться) литвинівців і їм подібних уманських агрономів – колесніченків, раптом захотіли застосувати в Україні принцип побудови Вавилонської вежі під час будівництва Української держави на 20-му році її незалежності. А до цього ж загалом спокійної мовної стабільності, якщо не враховувати криків з-за кордону затуліних і хворих на голову – жириновських та передвиборних агіток. І це твориться в унітарній країні. У постколоніальній державі, де під час геноциду корінного населення відбувся великий обмін кадрами з "братньої" республіки, де в часи "розстріляного відродження" вистріляли національні кадри, золотий фонд – селянство, а недобиті і недомучені заселяли Далекий Схід і неозорі Сибірські простори. Обмін кадрів повторився і в часи "других советів" у Західній Україні, коли приписувалися у великих містах не представники корінного етносу, а "спеціалісти" зі Сходу.

Скільки ж нині потрібно інвестицій, щоб втілити цей ідіотський закон про багатомовність в унітарній державі Україна на цей політичний бедлам і штучний хаос, що уже, здається, розпочався чи завтра неодмінно розпочнеться? Скільки треба перекладачів, знавців, зведень до єдиного цілого в районі, області, республіці? Суцільний ідіотизм, якого не бачив цивілізований світ. І це сліпий наслідок безграмотно перекладеної Європейської Хартії, яка закликає зовсім до іншого – за підтримки та збереження мов, які гинуть, а не тих, які розвиваються чи досі панують в екс-колоніях. Про це я неодноразово писав з дня прийняття і неправильного перекладу Хартії у своїх багатьох статтях. Євро-хартія, повторююсь, захищає відмираючі мови, які до цього довели колонізатори, асимілюючи народи і народності. Але комусь був вигідний зовсім інший, свідомий, антиукраїнський (у даному випадку) переклад. Саме до мови, яка відмирає в Україні, як засвідчує віце-прем'єр України Б.Колесников, відноситься українська мова, і її треба захищати, але не міфічними інвестиціями, про що говорить Б.Колесников, а елементарним бажанням держчиновників вищого рангу, законом, який називається Конституцією, а не софістикою і мовною еквілібристкою, до яких вдаються табачники, колесникови, єфремови і провокатори типу колесніченків, корнілових, левченків. Бо якщо йти за логікою такого несподіваного "патріотизму" Б.Колесникова, то як зрозуміти його і йому подібних слова, що в Україні йде "суцільна українізація і витіснення російської мови з усіх сфер вжитку"? Саме тому треба захищати російську мову?! Але ця мова повсюдно панує в Україні. Не її необхідно захищати відповідно до Євро-хартії. Треба мати цинічність корнілова– табачника, чи викладачки російської в університеті імені Т.Г.Шевченка якоїсь Кудрявцевої, щоб таке заявляти. Заявляти в чужій для них державі та ще там, де на кожному кроці все російське, як в Рязані чи Калузі, де панує і розвивається мова не гнобленого віками народу, а мова вчорашнього колонізатора. Не державна українська, яка колоністами була присуджена до страти, до смерті, до забуття, і саме вона нині потребує державного захисту, а не міфічних інвестицій, про що патякає представник "п'ятої колони".

Ось що нині означає Четвертий затулінський (читай імпер-шовіністичний) "державний" етап в Україні. Три попередні, як відомо, Москвою проголошувалися:

а) в Україні йде суцільна українізація (ніби мала йти суцільна русифікація!) – це перший етап;

б) в Україні знищується російська мова (це – другий етап);

в) російській мові надати статус офіційної (це – третій етап).

Саме про цей третій етап і мріяли імпер-шовіністи та домашні батуринські носи – холуї Кремля. Сьогодні настав четвертий етап на стадії реалізації – знищення України як самостійної держави. Це знищення може відбутися, якщо до агентів Кремля – Симоненка і Єфремова приєднаються литвинівці. Підсумовую: саме це й називатиметься зрадою українського народу і знищенням України як незалежної держави. Ця зрада може відбутися. Може, якщо в нашій історії з'являться нові українські носи, сучасні брюховецькі, самойловичі, пушкарі з паліями та сірками, на які нині претендують колесніченки і, на жаль, литвинівці. Якщо так, то й вони впишуть свої імена в народну пам'ять (якщо табачники остаточно не перепишуть українську історію, а їх не зроблять героями й патріотами Росії, як Іскру і Кочубея), і вони носитимуть інше зрадницьке ім'я за прізвищем претендента на звання українського Наполеона – литвинівця, яке стане синонімом до слова квіслінг. Литвинівські квіслінги тутешнього розливу.

Олег ЧОРНОГУЗ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9